

Arrest

nr. 40 148 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Hasselt, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 23 december 2009 tot niet in overwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DOUKHOPELNIKOFF, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van mevrouw E. VANSTRAELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Betrokkene geeft het volgende adres op als verblijfplaats: (...) Hasselt.

Op 15 december 2009 stelt de wijkagent voor de eerste maal vast dat betrokkene niet werkelijk op het bovenstaande adres woont. Dit wordt bevestigd door controles op 17 december 2009, 18 december 2009 en 18 december 2009. Het advies van de wijkagent is dan ook ongunstig.

Op 23 december 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt de beslissing tot niet in overwegingneming. Deze beslissing wordt op 29 december 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing tot niet in overwegingneming

Van een aanvraag in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging van vreemdelingen.

De vreemdeling:

S.S. van nationaliteit; India geboren op (...)1976 in K.

heeft zich op 25.12.2009 bij lief gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgend adres: (...)

Uit de controle op 08/15/17/10 december 8/15/17/19 december blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Burgemeester maakt ten onrechte toepassing van artikel 9.3 van de Wet van 15.12.1980, artikel dat opgeheven werd en vervangen werd door artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Aldus is de bestreden beslissing genomen met miskenning van de Wet, derhalve foutief gemotiveerd. Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.”

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient opgemerkt te worden dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet als een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd en derhalve niet ontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat verzoeker terecht opmerkt dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet dat werd opgeheven bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Een verwijzing naar de juridische grondslag moet correct zijn. Een beslissing kan niet worden gemotiveerd door de verwijzing naar een niet bestaand artikel.

In zoverre de verwerende partij stelt dat de burgemeester verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat, zoals de verwerende partij zelf aangeeft, iedereen geacht wordt de wet te kennen, inzonderheid het bestuur. De verwerende partij kan niet aan de verzoeker verwijten dat hij behoorde te weten dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd opgeheven en gedeeltelijk werd vervangen door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl ze zelf meermaals toepassing maakt van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verwerende partij verwijst naar de omzendbrief van 17 november 2000 betreffende de toepassing van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op besluiten van provinciale en gemeentelijke overheden en OCMW's, wijst de Raad erop dat omzendbrieven welke aan administratieve overheden gericht zijn en welke richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 5646 van 11 januari 2008 daar in dat specifieke geval de bestreden beslissing verwees naar zowel de oude wetsbepaling, zijnde artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet als naar het correct toepasselijke artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu geeft de bestreden beslissing nergens aan welke wetsbepaling zij dan wel voor ogen had. Bovendien hebben arresten van de Raad geen enkele precedentwaarde in de huidige continentale rechtstraditie.

Ook al worden de feitelijke gegevens niet betwist, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen correcte juridische rechtsgrond formuleert en derhalve zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 23 december 2009 tot niet in overwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf van Sukhjinder Singh wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU